

Doteky

Krátce poté, co mladší z dcer začala jezdit kamionem, přidala nějaká příčinlivá veverka na výše zmíněné stránky poznávací značku jejího nákladáku s poznámkou: „...nebo zkus stopnout tuhle červenou Scanii...“

RONNY

Hoří nebo co? zvedla jsem vytrvale vyzvánějící telefon.

„Chceš kokršpaněla?“

Taky tě ráda slyším, dceruško. „Ne. Proč?“ vznesla jsem vcelku zbytečnou otázku.

„...přibrzdili, vyhodili ho z auta a odjeli, no věřila bys tomu?“

Věřila... ale šest psů je maximum, o které se dokážu postarat. „Tak zavolej měšťáky nebo odchytkovku.“

„To asi neklapne...“ ozvalo se po delší odmlce.

„Neříkej mi, že ho máš v kamionu?!“

„Dvakrát ho málem přejeli, jenom než jsem natankovala, tak co jsem asi měla dělat?!“

No zavolat ty měšťáky...

„A čekat, než pro něj přijedou, jsem nemohla,“ četla mi na dálku myšlenky.

V kladení nesmyslných otázek jsem přeborník: „To ho bereš do Německa?“

„Ne asi. Na hranicích mu řeknu – hele, počkej tady, cestou zpátky tě zas naberu...“

„Co když tě chytnou?!“

„Už chytli,“ přiznala neochotně.

„Kolik?“

„Ukecala jsem to za sto...“

„Sto eur?!“

„Čeho jsi myslela... Horší je, že jsem kvůli němu přijela pozdě na vykládku...“

„???“

„Dalších sto pade... Nemohla by sis...“

„Ne.“

„...by ses poptat, jestli by si ho někdo nevzal?“ hbitě přeformulovala žádost.

„Kokršpaněl, říkáš...“

„No, možná to není tak úplně kokršpaněl...“

„Hele, než začnu něco podnikat, pošli mi fotku,“ sílilo ve mně podezření živené zkušeností s Danem. („Takovýho drobečka snadno ukrmíme,“ slitovala jsem se nad štěňátkem zvím dlaně, které nám někdo hodil přes plot. Během půl roku z něj vyrostla huňatá obludka velikosti rotvajlera.)

Cink – z ememesky na mě prosebně zíral vychrtlý –

„Nechci tě strašit, ale s největší pravděpodobností s sebou voziš münsterlandskýho ohaře. Velkýho...“

„Hmmm... Radši se podívej na tohle. Co bys řekla, že to je?“ poslala další fotku.

Tetování... tetování, které se někdo pokusil rozškrábat a nejspíš i něčím poleptat k nečitelnosti... „To snad není možný.“

„A to už se to hojí... Mělas to vidět ten první den... Já bych si ho nejradši nechala...“

Proč mě to nepřekvapilo...?

„...jenže...“ projevilo mé dítě nevšední záblesk zdravého rozumu, „bude nešťastnej, nevydrží bejt takhle zavřenej... A do útulku ho nedám,“ dodala s už obvyklou umíněností muly.

Položila jsem si k ruce mobil, zapnula počítač a spustila operaci, rozsahem srovnatelnou s pokusem o záchranu velryby, vržené příbojem na kamenité pobřeží. (Když mi koncem měsíce přišel účet za telefon, usoudila jsem, že dostat toho kytovce zpátky do moře by muselo vyjít levněji.)

Desítky e-mailů, desítky telefonátů. Desítky odpovědí od „Dělejte si srandu z někoho jinýho...“ přes „Bohužel vám nemůžu poradit...“ po „V příloze zasílám seznam chovatelů...“

Zvolna jsem se začínala smiřovat s tím, že buď dcera skončí ve vězení pro dlužníky, nebo se mé různorodé smečce pokusím vysvětlit, že ten dospělý cizí ohař není špatný vtíp, ale přírůstek do rodiny, když...

„Prosím?“ přijala jsem hovor z neznámého čísla.

„Petrák. Údajně je nějaký problém se psem z mojí stanice.“

„Ozvu se vám,“ vyslechl zkrácenou verzi a zavěsil.

Až naprší a uschne, to známe, spolkla jsem zklamání.

„Petrák. S tím hajzlem, co jsem mu loni to štěně prodal, už jsem si to vyřídil. Kam si pro něj mám přijet?“

Když Ronny skládal pracovní zkoušky, jely jsme se na něj s dcerou podívat. Uspěl mezi nejlepšími.

A klidně se vsadím, že na světě není mnoho ohařů, kteří by po honu mohli před svými čtyřnohými kolegy nonšalantně prohodit: *Jo, hoši, to když já jezdil kamionem Unii...*